

Nuray Elçin

# Baht Oyunları

Öykü

## İÇİNDEKİLER

|                                            |    |
|--------------------------------------------|----|
| Yedi Tepeli Şehrin En Namlı Orospusu ..... | 11 |
| Yine Gel Aslanım.....                      | 17 |
| Başlangıçta Her Şey Toz Bulutuydu .....    | 23 |
| Bir Gece Tiyatrosu .....                   | 29 |
| Perdeleri Çiçekli Kumaştan .....           | 35 |
| Yüzüklerin Hanımefendisi .....             | 39 |
| Üç Vakte Kadar.....                        | 45 |
| Köpükler Dışarı Taşıyor .....              | 51 |
| Latife Hanım Muamması.....                 | 57 |
| Şuncacık Bir Mesele .....                  | 63 |
| Helal Olsun! .....                         | 67 |
| Alt Tarafı Bir Sigara Vakası .....         | 73 |
| Devridaim .....                            | 77 |

## *Yine Gel Aslanım*

Ne geldiyse başıma, Münevver'in baldan tatlı dudakları, süt beyazı boynu, aklımı başımdan alan rayihası yüzünden geldi, efendim. Ben garip kulunuz, kendi halinde yaşayan bir adamcağız idim; lakin ne vakit Münevver, ışııyla karanlıgımda zuhur etti, işte o vakit garipliğimden de sessizliğimden de eser kalmadı. İçimden bir cengâver çıktı ki sormayın. Deseydiler ki, kalk, Münevver için şu dağı del, inanın bir an olsun düşünmezdim. Böyle söylüyorum diye sakın bana kızmayın. Elbette bir iradem vardı ve o irade beni hâkim kılacak kuvvetteydi ama sanıyorum ki hayatınızda Münevver gibi bir kadınla hiç tanışmadınız. Aşk denen musibetin bir âdemoğlunu nasıl yoldan çıkardığını Münevver'i görene, ah bir de tadana kadar ben de bilmezdim. Bilmez olaydım.

Neyse efendim, oturup ölmeyi bekleyeceğim bir zamanda ruhumda çiçekler açtıldığı için sevabıyla, beni alıp içine koyduğu masalın sonunda gökten düşen üç elmanın birini bile bana layık görmediği için günahıyla uzun uzun anlatayım size Münevver'i.

Bendeniz Şevket Kalenderoğlu, rahmetli anneciğim ve babacığım tarafından türlü çeşit fedarkârlıkla büyütüldüm. Tahsilime, ilmime şartlar elverdiğince özen gösterildi, ben de ihtimamı esirgemedim elbette. Vakti gelince, ailemin de münasip bulduğu bir hanımla izdivaç yaptım, ellerinizden öperler, iki de evlat sahibi oldum. Vatanın doğusundan batısına nice nahiyesinde çalıştıktan sonra, nihayet sükût içinde yaşayacağımı

zannettiğim cânım İstanbul iline geldim. Yıllarca önlerinde el pençe divan durduğum amirlerime sorarsanız, onlar da size munis mizacımdan ve kalender tabiatımdan bahsedeceklerdir. Kimseye bir kötülüğüm dokunmadığı gibi, elimden geldiğince faydalı bir zat olmaya her daim ehemmiyet vermişimdir. Bu sebepten, emeklilik denilen o yüce mertebeye erişince, yaşıtım olan tüm erkek cinsi gibi ben de evin içine sığamaz oldum. Onca yıl çalıştıktan sonra boş bir hayat sürmek insana güç geliyor, efendim. Hanım deseniz, evdeki lüzumsuz varlığıma tahammülü kalmamış bezgin bir hal içindeydi. Düzenini yıkan bir afet gibi gelip evin orta yerine kurulmuştum. Doğrudan bir lafını sözünü işitmiş değildim; ancak taşırdığı çorbadan mayasını tutturamadığı hamura, kırdığı tabak çanakdan kaçırdığı örgü ilmiğine kadar aksayan her şeyde kabahatin bende olduğunu ima eden bakışlarına denk geliyordum. Şöyle karşılıklı oturup bir kahve içmişliğimiz, iki çift lafımız, bir güzel sözümüz yoktu. Sanmayınız ki bunlar şikâyet sözleridir, hayır efendim, öyle görmüş, öyle alışmışız işte. Biliyorum ki şikâyet edecek olsam önce kendimden başlamam lazım gelirdi.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Ruhu çekilmiş, içi boşalmış, et ve kemik yığınınından ibarettim. Evde bulmaca çözerken yahut televizyon başında uyuklarken öleceğimi düşündükçe korkuya kapılır oldum. Emekli olduysam, hayattan değil ya, çalışmaktan olmuştum. Hanımla birlikte iki tutsak kuş olup kafesimize kapanmıştık. Esasında onun için değişen bir şey yoktu, zaten bütün hayatı evde geçip gitmişti. Şimdi anlatmaya başlasa oturur ağlarsınız, öyle güzel hikâye eder ki hayatını; yemedi yedirdi, içmedi içirdi, yoktan var etti dersiniz. Belki o vakit bana daha çok kızarsınız. Kızmayınız. Hakkını yemeyeyim, bana karşı eş olarak tüm vazifelerini yerine getirir, saygıda kusur etmezdi; lakin hepsi bu. Ötesi, dahası yok. Koca ömür, “Hoş geldin Şevket Bey, iyi geceler Şevket Bey, hayırlı sabahlar, hayırlı işler Şevket Bey,”

cümleleriyle geçti gitti. Allah sizi inandırсын, ağız tadıyla bir münakaşamız bile olmamıştır. Keşke olsaydı. İkimiz de biraz kabahatli olsaydık. O zaman belki Münevver’de bulduğumu onda arardım ama olmadı.

Bir sabah uyandım, aynadaki yansımamda son siyah saçımı gördüm. Tek bir tane kalmış. Gençliğim o siyah saç tutunmuş da düşerse bir daha bulamayacakmışım gibi hissettirdi. Oturdum, geçen yıllarımı düşündüm. Doğdum, büyüdüm, öleceğim; ya büyümekle ölmek arasındaki o boşluk nasıl dolacak, dedim. Demez olaydım. O gün ceketimi alıp çıktım evden. Nereye gideceğim efendim, en fazla mahalle kahvesine kadar gidebildim. Gitmez olaydım. Böyle yerlere ömrü billah adım atmamış ben, gece yarılarına kadar kahve köşelerinde pinekler oldum. Evvela akşam yemeklerini aksattım. Sonra da yıllarca aynı vakitte yatağa girdiğimiz uyku saatlerini. Geldiğimde sofraya hazır, hiçbir şeye dokunulmamış, yemekler ki, tesadüfe bakın hep en sevdiklerim, buz gibi soğumuş olurdu. İşte o vakit çöreklandi üzerime bu mânâsız kibir. Dedim ki, demek buymuş işin sırrı, kaçmak gerekirmiş. Erkek tebaasının birçoğunun belki doğuştan vakıf oldukları bu sırra, ben ancak ömrümün sonbaharında erişebilmişim. Erişmez olaydım.